

CAPÍTOL 9

Uns dies després, l'oncle Joan va anar a dinar a casa de la Camil·la. Com que la va veure molt capficada, no li va dir res. Va imaginar que la feina del quadre l'havia absorbit completament i no volia desconcentrar-la.

Però a l'hora dels postres, li va semblar veure-la més predisposada, i li va explicar que acabava d'arribar de París, havia anat a fer unes gestions, i en una galeria va trobar l'August, un pintor molt reconegut que havia conegut en un altre viatge a Londres, i amb el qual havia establert una forta amistat.

L'August, tenia un taller on treballaven quatre pintors més sota les seves ordres. Tenia molts encàrrecs i feines per complir-los, ja que no trobava pintors de talent capaços d'executar les obres amb la qualitat que els seus clients esperaven d'ell.

La Camil·la no prestava massa atenció, tenia el cap a quarts de quinze, i no s'esperava per res del món el que l'oncle Joan li anava a dir.

—Camil·la, t'agradaria anar a treballar a París en el taller de l'August Rodier?

La noia, la pintora, la futura mare secreta, que estava acabant de pelar una mandarina absorta en els seus pensaments, va aixecar els ulls, va deixar anar el ganivet i va començar a desgranar la mandarina. El seu cervell encara no havia processat la informació que l'oncle li acabava de donar.

—Què heu dit oncle?

—El meu amic August necessita ajudants per al seu taller. Li vaig parlar de tu i em va dir que li agradaria conèixer-te.

Va quedar muda uns instants, el seu cervell va garbellar a cent per hora totes les opcions que se li presentaven. Desaparèixer del poble una temporada li permetria portar el seu embaràs en secret, França és un país molt més obert en l'aspecte sexual, allà no la coneixeria ningú, i en una ciutat gran la gent no és tan tafanera com a poble. A més la sola idea de treballar en un taller de pintura d'un mestre reconegut, era molt més del que mai s'havia imaginat.

—I doncs, Camil·la, no hi tens res a dir? —li va dir sa mare— Aquestes són maneres d'agrair el que està fent el teu oncle per tu?

—Perdó, mare, és que m'ha agafat tan de sorpresa que m'ha desconcertat.

—Moltes gràcies, oncle, però pensava en com m'ho faré a París tota sola. És clar que m'agradaria, però he de pensar en moltes coses.

—Doncs no t'ho pensis gaire Camil·la. Aquestes oportunitats no es presenten sovint —li va dir l'oncle—. L'August està esperant la meua resposta, si no la tinc aviat, començarà a buscar algú altre. Pensa que, d'entrada, ja no li va agradar gaire que fossis una noia. Té por que una presència femenina li revolucioni el taller i afecti la feina. Em va costar convèncer-lo.

—Però quan hauria d'anar-hi, oncle?

—Com més aviat millor, ja t’ho he dit, té molta feina.

La mare intervingué: —Joan, si et sembla jo acompanyaré a la Camil·la a París, li buscaré una pensió i m’hi quedaré fins que estigui ben establerta.

—Ai mare! No cal, ja em sabré espavilar. El que passa és que m’ha agafat tan desprevinguda... Deixeu-m’ho pensar que ja me’n sortiré —els digué la Camil·la, mentre el cap li bullia de pensaments.

Cada vegada ho anava veient més clar, l’oncle Joan li acabava de resoldre un problema secret, aquesta era l’oportunitat que esperava.

—Ara espavila’t, primer has d’acabar el quadre pel Bisbat —va dir l’oncle Joan—. I tan bon punt l’hagis enllestit ja te’n podràs anar. Si tu no vas a la inauguració, ningú et trobarà a faltar. Quan en Llorenç reconegui que ell no és l’autor i digui que ets tu, jo sortiré a confirmar-ho i a explicar que gràcies al fet que saps pintar tan bé, l’insigne pintor francès August Rodier, t’ha agafat com a ajudant al seu taller. Això donarà crèdit a en Llorenç i reconeixement de la teva vàlua. El Bisbat no podrà refusar una obra realitzada per una ajudant de l’August Rodier.

La Camil·la callà, prou sabia de les intencions d’en Llorenç, molt diferents de les de l’oncle Joan, però es mossegà la llengua, malgrat la ràbia que li anava per dins.

Ara havia d’acabar el quadre abans que la panxeta se li comencés a notar, i després, fugir cap a París, perquè el que anava a fer era talment una fugida, una fugida que li permetria de dur a terme un dels somnis de la seva vida, i a més ser mare, que encara que no entrava en els seus plans, ara ja acaronava la idea amb una mica de gust. El sou que rebria de l’August, segons l’oncle Joan, era generós i li permetria viure bé. Ara li caldria resoldre el problema de la cura del seu fill per poder continuar treballant, però estava segura que un cop establerta a la ciutat de la llum, ja trobaria algú amb qui confiar.

Sense arribar a l’estat d’eufòria, però contenta, va acudir a les sessions de brodat amb una altra cara. Totes les companyes se’n van adonar.

—Caram Camil·la, que t’ha tocat la loteria?

—Doncs, potser sí, d’alguna manera sí. —i els hi explicà amb pèls i senyals tota la conversa mantinguda amb l’oncle Joan a l’hora de dinar.

—Ui! La Camil·la serà famosa, ja deia jo que aquesta nena era una joia. Te’n recordaràs de nosaltres quan siguis a París?

—No us oblidaré mai, sou bones amigues i espero que no em jutgeu malament quan passin coses que passaran per a bé o per a mal.

—Què vols dir, Camil·la? Què és el que no sabem? —preguntaren plenes de curiositat.

—No us puc dir res encara, ja ho sabreu, només espero que em cregueu.

Les va deixar a totes amb la mel a la boca, elles intentaren treure-li el seu secret amb preguntes i més preguntes, però fou inútil. La camil·la no va dir absolutament res.

La Caterina i la Teresa callaren, tot i que elles encara no sabien un dels motius principals de la fugida a París amb tanta pressa. La Camil·la, però, va decidir explicar-ho tot a elles dues i les va citar l'endemà a casa seva amb l'excusa que les necessitava per al quadre.

Quan la Camil·la els va dir que esperava un fill d'en Llorenç, van quedar garratibades.

—Miserable porc! —la Caterina no es va poder resistir.

—Fill de puta! —la Teresa va ser més explícita.

—De quan estàs? Digueren totes dues quasi al mateix temps.

—Ja no recordeu quin dia va ser?

—Ai! Sí, perdona. A veure... va ser el dia que hi érem tots dos per marcar les ombres d'en Llorenç sobre meu —va dir la Caterina—, maleït sigui el dia que se'm va acudir de dir-te que ho podia fer.

—Vinga, no et preocupis Caterina —la Camil·la ja ho tenia assimilat, i no va voler que la seva amiga se'n sentís culpable—. Ara, el que he de fer és acabar el quadre i marxar, més endavant ja li donarem una lliçó a aquest bergant.

—A mi no se m'ha acudit cap manera de com escarmentar-lo. —va dir la Teresa.

A mi tampoc —afegí la Caterina—, per molt que hi rumii no sé com ho podem fer, el molt fill de puta ho té ben lligat, a nosaltres no ens creurà ningú.

—Però ara m'adono que... —va dir la Teresa— Aquest fill que portes al ventre és seu, això canvia les coses.

—Sí, però no ho reconeixerà mai. —va dir la Caterina.

La Camil·la es quedà una estona pensativa.

—Sabeu que en Llorenç una de les coses que més desitja és tenir un fill? —els hi va dir— i sembla que amb la Nati no ho aconsegueixen, segons em va dir la tieta fa temps que el busquen i no ve.

—I què? Tu no t'hi pots casar, està casat amb la Nati, i això avui dia només es desfà amb la mort. —va dir la Caterina, que seguint els passos del seu pare, volia començar la carrera de dret.

—No li donis idees, Caterina, que en Llorenç és capaç de tot. Ja has vist com ens ha tractat a nosaltres. Per ell la Nati no és més que una nosa i com a dona no li mereix gens de respecte. —va dir la Teresa.

—No diguis bestieses, Teresa. Una cosa és violar i una altra matar. No, no veig en Llorenç capaç d'una cosa així. —afegí la Camil·la.

—Haurem d'empescar-nos la manera que sàpiga que aquest fill és seu, jo no li puc dir, perquè no em creurà, però si li diu algú de la seva confiança, sí que s'ho pot creure i seria una bona manera de tocar-li el voraviu.

—De totes maneres fins que no hagi nascut, no cal que hi pensem; poden passar moltes coses. Ara el que he de fer és acabar aquest maleït quadre i anar a París. Allà

t'enyoraré molt Caterina, perquè sé que tu ets molt mainadera, t'agraden els nens, i m'aniries molt bé per tenir cura del meu fill mentre jo treballo.

—Saps que un dels meus somnis era anar a estudiar dret a la Sorbona, a París? —comentà la Caterina, amb una espurna als ulls il·lusionats—, però és una universitat molt cara i tot i que el meu pare té una situació acomodada, són massa diners per gastar en una noia. A més, allà potser també seria l'única noia de la classe, com a Barcelona.

—Potser sí, Caterina, o potser no —seguí la Camil·la—, França és molt diferent d'aquí, arran de la Revolució Francesa van canviar moltes coses, allà van eliminar la xacra de la monarquia i aquí encara la patim.

—En tot cas, si et decidissis, podríem compartir habitatge i jo et podria pagar alguns diners, m'ha dit l'oncle Joan, que si li caic bé a aquest senyor August, puc guanyar molts francs.

—Ai! Camil·la, em poses la mel als llavis i em fas patir. A veure si després tindràs una decepció...

—Sí —les va interrompre la Teresa—, no feu volar coloms. Ara tu —digué mirant la Camil·la —t'has d'afanyar per pintar el quadre i anar a París abans que se't noti res, un cop allà, encara tindràs uns mesos per situar-te i aprendre molt, sobretot, Camil·la aprofita aquesta oportunitat, t'hi jugues molt.

La Camil·la no s'ho va fer dir dues vegades, agafà els pinzells mentre continuava la xerrameca —Sí, crec que en una setmana podré treure'm aquest quadre de sobre, i després començar una vida nova.

—Em necessites com a model? —li comentà la Caterina.

—Doncs mira, ja que ets aquí, ho aprofitaré per repassar aquesta part del coll i els pits si no et fa res.

—I ara! Em complau molt ajudar-te. Aprofita ara que les coses se't posen de cara i tens un bon estat d'ànim. Les obres d'art són el reflex de l'estat dels artistes, i segur que a partir d'ara el quadre guanyarà en qualitat. —va dir mentre es treia la roba de cintura per munt.

La Teresa no havia vist mai la Caterina nua i no es va poder contenir.

—Carai Caterina, quina enveja em fas. Tens un cos perfecte, no m'estranya gens els comentaris que sento.

La Caterina es va espantar una mica. En Llorenç se n'havia anat de la llengua? Havia anat explicant pel poble la seva proposta?

—De quins comentaris em parles, Teresa? Qui és que parla de mi?

—No pateixis, només són comentaris d'admiració. L'altre dia, en Nicolauet de cal Pinxo em va venir a buscar a la sortida de brodar, perquè l'havia d'ajudar amb uns cabrits que li han nascut, i quan vas sortir tu se li'n van anar els ulls darrere teu. Jo que li dic —Què mires Nicolauet? —ell s'enrojolà una mica i murmurà— lo bona que està!

—Ha, ha, ha. —riqueren totes tres.

I la Caterina afegí: —pobre Nicolauet! Tan bon noi que és i ningú el vol, tan lletjot com a sortit...

—Per lletjot en Pasqual —va dir la Teresa—, i a més malcarat, aquest sí que patirà per trobar parella.

—Ai Teresa! No està bé que t'en riguis d'en Pascalet, ja saps que no és normal. No has vist que no va mai amb noies, només busca companyia entre els nois. —comentà la Camil·la.

—Què vols dir, que és... Ai... No ho hauria dit mai.

—Bé, jo no sé què és ni què deixa de ser, però això diuen...